

[Bollmann]

jer sig om, er jo koordination og ledelse eller måske snarere styring. Jeg har lidt vanskeligt ved at se sammenhængen i argumenterne. For mig at se fastslår ministeren først, at en del af problemerne hænger sammen med den departementale opdeling, hvor selskaberne altså sorterer under ministeriets departement og resten under generaldirektoratet for P&T. Som følge deraf foreslår man et teleråd, fordi der skal mere styring på selskaberne. Ministeren siger også, at en af grundene til, at telefonsynet ikke har virket helt efter hensigten, er, at man kun har kompetence i forhold til selskaberne, og videre, at tilsynets sammensætning er uhensigtsmæssig. Men der står egentlig ikke nogen nærmere begrundelse. Endelig siger ministeren, at tilsynet ikke har haft de nødvendige ressourcer, men det er vel også noget, der kunne klares, uden at man behøver et nyt organ.

Jeg vil gerne sige, at vi alt i alt ikke finder, at der er behov for en helt ny styring, selv om jeg selvfølgelig med tilfredshed har bemærket, at ministeren i givet fald også har tænkt på både abonnenter og erhvervslivet. Ikke mindst på baggrund af den teknologiske udvikling, som man kan imødesee, må det være rimeligt, at erhvervslivet er repræsenteret – og ikke blot i et rådgivende udvalg.

Jeg vil gerne slutte med at takke ministeren for redegørelsen, som jeg synes giver et godt grundlag for debatten. Jeg vil også gerne takke for ministerens konklusion om at fortsætte med koncessionsordningerne og altså ikke et enhedstelevæsen. Når så problemet om sammensætningen af telerådet bliver vendt et par gange i luften, er der meget, der tyder på, at ministeren får en bred tilslutning til sine planer.

Kurt Hansen (VS):

Fra VS' side mener vi, at alle rationelle argumenter taler for et statsligt enhedstelevæsen. Vi mener, det er ganske urimeligt, at der skal være privatkapitalistiske interesser knyttet til et så vigtigt samfundsmæssigt område som telekommunikationen. Det må være ud fra nogle samlede behov og vurderinger, at den slags ting skal udvikles, og ikke ud fra, hvad der er den enkelte kapitalists lyster eller umiddelbare eller lidt mere langsigtede profitmuligheder.

Når jeg nævner, at det er et meget vigtigt område, er det, fordi det her handler om at skabe – eller der kan i hvert fald skabes – teknologisk arbejdsløshed. Vi ved, at den slags forhold vil de privatkapitalistiske firmaer på ingen måde tage hensyn til. Vi ved, at det vil få enorm indflydelse i forhold til hele kulturpolitik- og mediepolitikområdet. Derfor er det absolut nødvendigt, at der er en meget fast styring og kontrol med dette, og at der er en meget vidtgående indflydelse fra dele af fagbevægelsen, HK, Typografforbundet, for at nævne nogle, de berørte personaleorganisationer osv. Det må være ud fra sådanne behov, disse ting bl.a. skal styres.

Vi er bange for, at med den model, som ministeren går ind for, som jo går ud på at forlænge koncessionerne i 5 år, vil vi komme til at opleve en meget stærk pression for virkelig at få det til at løbe hurtigt. Det skal køres endnu hurtigere, mere effektivt; vi skal hurtigere komme frem til den fagre nye verden. Situationen er ganske enkelt den, at de private firmaer har set nogle muligheder for virkelig at få nogle udbygninger i gang på dette område. Her er det selvfølgelig rigtigt, som fru Margrete Auken var inde på, at meget af det vil det være helt pjattet at udbygge. Folk vil få stillet en såkaldt service til rådighed, som de langs ad vejen slet ikke har brug for. Man kan frygte de forskellige opbygninger fra eksempelvis de koncessionerede selskaber. Derfor er det nødvendigt med styring, brugerindflydelse, organisationsindflydelse, sådan at det ikke er privatkapitalistiske interesser, der kommer til at styre.

Der er jo mange problemer, hvis vi kigger på den nuværende struktur, der er til stede. Man kan faktisk tage og overføre modellen fra telefonselskaberne til, hvordan elselskaberne fungerer. Godt nok er der tale om, at der er repræsentantskaber. Men hvor er det egentlig, at de politiske beslutninger bliver taget? Ja, de reelle beslutninger bliver taget i bestyrelserne, og dér sidder centralt placerede folk fra industrien, dér sidder departementschefen. Man kan tage eksemplet med departementschef Halck, som eksempelvis er næstformand i JTAS, hvor han kan være med til at udforme ansøgninger og derefter sende dem til godkendelse i departementet. Jeg vil godt spørge ministeren, hvad ministeren mener om et sådant forhold. Synes mini-